

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 426/2023-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č. k. 4 C 349/2012-260 z 20. apríla 2017 a uzneseniu Okresného súdu Pezinok č. k. 4 C 349/2012-394 zo 14. augusta 2018, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15 Co 1/2018 z 13. júna 2018 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 120/2020 z 30. októbra 2020, proti uzneseniam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 24/2019 z 31. marca 2020 a sp. zn. 2 Cdo 110/2021 z 28. februára 2023 a proti postupu Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 349/2012 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C 349/2012-260 z 20. apríla 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a uznesením okresného súdu č. k. 4 C 349/2012-394 zo 14. augusta 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 1/2018 z 13. júna 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 120/2020 z 30. októbra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“), uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 24/2019 z 31. marca 2020

a sp. zn. 2 Cdo 110/2021 z 28. februára 2023 a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 349/2012 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie a napadnutý rozsudok okresného súdu i krajského súdu zrušiť, tak ako i uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 24/2019 z 31. marca 2020 a sp. zn. 2 Cdo 110/2021 z 28. februára 2023 a vec vrátiť okresnému súdu, resp. krajskému súdu a najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Žiada o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia, voči okresnému súdu sa domáha priznania finančného zadosťučinenia 10 000 eur a voči krajskému súdu a najvyššiemu súdu finančného zadosťučinenia spolu vo výške 10 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou v napadnutom konaní domáhal ochrany osobnosti.

3. Okresný súd rozhodol vo veci samej rozsudkom č. k. 4 C 349/2012-260 z 20. apríla 2017.

4. Po odvolaní sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil prvoinštančný rozsudok a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 24/2019 z 31. marca 2020 odmietol.

6. Uznesením č. k. 4 C 349/2012-394 zo 14. augusta 2018 okresný súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom č. k. 4 C 349/2012-327 z 19. júla 2018 o výške náhrady trov konania.

7. Po podaní odvolania sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu krajský súd napadnutým uznesením odmietol odvolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné.

8. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 110/2021 z 28. februára 2023 odmietol.

9. Z ústavnej sťažnosti a vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že uznesením sp. zn. III. ÚS 442/2016 z 28. júna 2016 ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a uznesením sp. zn. IV. ÚS 27/2021 z 19. januára 2021 odmietol ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, základných práv podľa čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 1 a 2 listiny, ako aj porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 349/2012, uznesením okresného súdu č. k. 4 C 349/2012-394 zo 14. augusta 2018, rozsudkom okresného súdu č. k. 4 C 349/2012-260 z 20. apríla 2017,

rozsudkom krajského súdu č. k. 15 Co 1/2018-305 z 13. júna 2018 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 24/2019 z 31. marca 2020.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Podľa názoru sťažovateľa sú napadnuté rozsudky okresného súdu i krajského súdu svojvoľné a arbitrárne, pričom sťažovateľ poukazuje na to, že okresný súd mal pred rozhodnutím odvolaciemu súdu „zatajiť“ vyjadrenie žalovanej z 20. decembra 2017. Sťažovateľ uvádza, že v jeho právnej veci ku dňu podania ústavnej sťažnosti nemajú súdy ustálený okruh účastníkov konania.

11. Vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu č. k. 15 Co 1/2018-305 z 13. júna 2018 sťažovateľ argumentuje, že jeho právnej zástupkyňi nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k dovolaniu a tiež že krajský súd nevzal do úvahy, že v „*obdobnej veci*“ bolo rozhodnuté o zaujatosti zákonnej sudkyne v jeho právnej veci.

12. Napadnuté uznesenie okresného súdu považuje sťažovateľ za svojvoľné a vydané sudkyňou, ktorá bola v napadnutom konaní zaujatá.

13. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu a uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 110/2021 z 28. februára 2023 sťažovateľ argumentuje, že ku dňu podania ústavnej sťažnosti neboli doručené jeho právnej zástupkyňi, ktorej udelil plnú moc na celé konanie v predmetnej právnej veci.

14. V súvislosti s prieťahmi v napadnutom konaní „*ako celku*“ sťažovateľ namieta jeho „*extrémne*“ dlhé trvanie, pričom toto konanie nepovažuje za právoplatne skočené, keďže vo veci rozhodovala zaujatá sudkyňa a poukazuje na to, že uznesenie dovolacieho súdu sp. zn. 2 Cdo 110/2021 z 28. februára 2023 nemohlo nadobudnúť právoplatnosť z dôvodu, že nebolo doručené jeho právnej zástupkyňi.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom a napadnutým uznesením okresného súdu, napadnutým rozsudkom a napadnutým uznesením krajského súdu, uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 24/2019 z 31. marca 2020 a sp. zn. 2 Cdo 110/2021 z 28. februára 2023 a porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu, napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 24/2019 z 31. marca 2020

16. Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zistil, že 29. júla 2020, teda pred podaním tejto ústavnej sťažnosti, bola ústavnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľa vedená pod sp. zn. IV. ÚS 27/2021, ktorou žiadal o vydanie rozhodnutia, ktorým by rovnako ako v prípade tejto sťažnosti ústavný súd vyslovil aj porušenie označených práv napadnutým uznesením okresného súdu, napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 24/2019 z 31. marca 2020, tieto rozhodnutia zrušil a vrátil vec príslušným súdom, pričom sa domáhal i finančného zadosťučinenia a náhrady trov právneho zastúpenia.

17. Podľa § 55 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

18. Porovnaním ústavných sťažností vedených pod sp. zn. IV. ÚS 27/2021 a sp. zn. Rvp 1662/2023 ústavný súd zistil, že nimi sťažovateľ namieta totožné rozhodnutia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu a žiada v nich vysloviť porušenie tých istých základných práv (vo veci sp. zn. IV. ÚS 27/2021 dokonca koncipovaných širšie), priznať primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

19. Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia tejto ústavnej sťažnosti ústavnému súdu ústavný súd v tej istej veci rozhodol uznesením sp. zn. IV. ÚS 27/2021 z 19. januára 2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť 3. februára 2021.

20. Uvedené zistenie odôvodňuje odmietnutie tejto časti sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 1662/2023 ako neprípustnej podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde, keďže tým došlo k naplneniu dôvodu neprípustnosti zakotveného v § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, pričom dôvodom na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti by mohla byť aj skutočnosť, že bola podaná oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde].

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Cdo 110/2021 z 28. februára 2023

21. V súvislosti s napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd poukazuje na to, že ide o rozhodnutie o opravnom prostriedku sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, proti ktorému je odvolanie procesne neprípustné, pričom sťažovateľ bol o uvedenom riadne

poučený. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu namieta, že nebolo doručené jeho právnej zástupkyňi.

22. Rovnakú argumentáciu uplatnil sťažovateľ i vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 110/2021 z 28. februára 2023, ktorým dovolací súd odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné.

23. Z listín, ktoré priložil sťažovateľ k svojej ústavnej sťažnosti, vyplýva, že vo svojej sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania sa okrem iného sťažoval na okolnosť, že toto rozhodnutie bolo doručené jeho právnej zástupkyňi JUDr. E. Korčekovej, pričom podľa jeho tvrdenia táto bola splnomocnená iba na jeho zastupovanie v odvolacom konaní. Túto okolnosť považoval za porušenie práva na spravodlivý proces, hoci bolo zrejmé, že predmetné rozhodnutie súdu sa dostalo do jeho dispozičnej sféry, pretože v zákonnej lehote proti nemu podal sťažnosť. Po tom, čo sudkyňa okresného súdu rozhodla o jeho sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, bolo toto rozhodnutie preto doručené priamo sťažovateľovi. Paradoxne v ústavnej sťažnosti považoval za porušenie svojich označených práv naopak skutočnosť, že napadnuté uznesenie okresného súdu, krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 110/2021 z 28. februára 2023 nebolo doručené jeho právnej zástupkyňi. Z príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že jednak odvolanie proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ako i dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal priamo sťažovateľ v súlade s § 429 ods. 2 písm. a) Civilného sporového poriadku (nie jeho právna zástupkyňa, ktorá nie je uvedená ani v záhlaví napadnutých rozhodnutí). Ústavnému súdu preto nie je zrejmé, akým spôsobom mala mať táto okolnosť vplyv na potenciálne porušenie ním označených článkov ústavy, listiny a dohovoru.

24. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

25. Ústavný súd aj vzhľadom na už uvedené nemá pochybnosť, že napadnuté uznesenie krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 110/2021 z 28. februára 2023 boli doručené strane konania – sťažovateľovi, čo vyplýva jednak z podania dovolania a ústavnej sťažnosti, ale tiež z poznámok vyznačených v pravom hornom rohu napadnutých rozhodnutí v znení „Došlo 26/1/2021“, resp. „Došlo 2/5/2023“, a čo napokon ani samotný sťažovateľ nespochybňuje. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu

sp. zn. 2 Cdo 110/2021 z 28. februára 2023, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní

26. Ústavný súd opakovane poukazuje na to, že účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním vecí na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

27. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

28. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom označeného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

29. Sťažovateľ argumentuje, že napadnuté konanie „ako celok“ trvá od jeho začiatku v roku 2012 „extrémne“ dlho, pričom ho nepovažuje za právoplatne skončené z dôvodu, že vo veci rozhodovala zaujatá sudkyňa, a uznesenie dovolacieho súdu sp. zn. 2 Cdo 110/2021 z 28. februára 2023 dosiaľ nenadobudlo právoplatnosť, keďže nebolo doručené jeho právnej zástupkyňi.

30. Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zistil, že okresný súd meritórne rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť 25. júna 2018. V čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (4. júla 2023) je právna vec sťažovateľa právoplatne skončená.

31. Ústavný súd v tomto kontexte zdôrazňuje, že právna neistota sťažovateľa týkajúca sa jeho žaloby o ochranu osobnosti bola odstránená právoplatným meritórnym rozhodnutím a túto skutočnosť nemôže ovplyvniť neskoršie rozhodovanie súdu o čiastkových nárokoch, ako výška trov konania.

32. Ústavný súd pripúšťa, že aj v konaní o náhrade trov dovolacieho konania môže dôjsť k súdnym prietahom (najmä vo vzťahu k úspešnej strane konania – čo ale nie je prípad sťažovateľa, pozn.), ale v takomto prípade sa lehota na ich posúdenie ústavným súdom odvíja od dátumu rozhodnutia dovolacieho súdu, a nie od podania samotnej žaloby. Vzhľadom na skutočnosť, že takáto argumentácia nebola súčasťou odôvodnenia ústavnej sťažnosti, ústavný súd sa ňou, súc viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde), nezaoberal.

33. Ústavný súd konštatuje, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už bolo vo veci samej právoplatne rozhodnuté, preto v tomto čase už nemohol okresný súd porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

34. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu